

DKSF fremmer høyreekstremisme

På møtet i Studentersamfundet november fikk vi en leksjon i hva DKSFs "kamp mot all ekstremisme" i virkeligheten betyr. På møtet stilte en gruppe fra det nystartede Moderat Ungdom med Per Danielsen i spissen. Etter hvert innlegg fikk de kraftig applaus fra alle på høyresida, alle unntatt deres formannskandidat Kåre Verpe. Han forsto sikkert at klapping for den ultrareaksjonære Per Danielsen kunne være uheldig for hans liberale ferniss. Like vel ble det klart at DKSFs støtter bare slår en vei i sin jakt på "ekstremister". Det er kjempende arbeidere, småbrukere, kommunister og andre progressive DKSF vil til livs. For hvem er egentlig Per Danielsen?

Nynazistene gir ham følgende karakteristikker i et skriv datert 1.3.75, undertegnet Tor Erik Bruun, generalsekretær: "... og hans meget kritiske holdning til u-hjelpsvanviddet har gjort ham til en meget effektiv motpol til kommunisten Fred Jacobsen og - med små reservasjoner - NUFs mann i Unge Høyre". I følge NUF trenger han bare litt mer skoleing på moderne rasevitenskap. Han støtta i sin tid kuppet i Chile, sjøl om han nå påstår han har skiftet standpunkt. Han var generalsekretær i Norsk-Vietnamesisk Forbund, som var Thieu-klikken og USAs aktive propagandister i Norge så lenge Vietnamkrigen varte.

Per Danielsen var ingen enslig sval i Unge Høyre. Da det skulle velges formann i Unge Høyre siste gang, fikk han støtte fra 200 medlemmer og fra Wenche Lowzow (Libertas). Det var eksklusjonen av ham for

Danielsen taler varmt for terrorregimet i Sør-Korea.

fraksjonsvirksomhet som førte til danninga av Moderat Ungdom. En organisasjon som gjorde grove innhogg i Unge Høyres medlemsmasse, spesielt i Oslo og Stavanger.

Til nå har denne organisasjonen markert seg lite. En pekepinn får vi likevel ved at de gikk i spiss for en demonstrasjon til støtte for det ekstremt terroristiske regimet i Sør-Korea. En demonstrasjon nynazistene slutta helt og fullt opp om.

Denne klare ekstremismen kjemper ikke DKSF mot. Verpe uttaler at han er uenig med Moderat Ungdom på en del punkter, det er det hele. Han kan ikke foreta en prinsipiell avgrensning mot slike organisasjoner siden han da faktisk måtte ta avstand fra seg sjøl.

La oss samle noen av trådene. Moderat Ungdom ledes av folk som for kort tid siden satt med ledende verv i Unge Høyre. NUF karakteriserte Danielsen som "sin mann i Unge Høyre". Vi merket oss at Blücher, da han var på radio, ikke la vekt på sine motsetninger til Unge Høyres politikk og høyre-medlemmenes politiske tanker. Det var mangelen på handling han etterlyste. Som så mange andre som var blitt flasket opp innen Unge Høyre var han lei av "boller og brus, Høyres hus".

Vi er fullt klar over at mange i DKSF virkelig gror på ryggen med tanke på nazistenes herjinger, både under krigen og senere. Rasisme og førertanken passer ikke inn i skjemaet til en "liberal-konservativ". Men det er ikke disse forskjellene som i dag dominerer DKSF

politikk. DKSF tar avstand fra nynazistene når de blir spurt om det. Det er likevel ingen fundamental avstandstaking. Det siste året har DKSF brukt mye krefter på å vise hvorfor nynazister skal ha lov til å organisere seg fritt og få lov til å spre sin rasepropaganda. På denne måten hjelper de fram bærerene av "gasskammertradisjonen" og åpne hitlerister. Det er et hån mot den kampen det norske folket førte i fem år mot de nazistiske okkupantene og deres norske medløpere.

DKSFs holdning til forholdene på høyresida i norsk politikk er ikke et utslag av et øyeblikks forvirring. DKSF skal føre ut kapitalens politikk blant studenter. De forsøker på alle områder å forsvare kapitalens interesser. Det var konservative juss-studenter som under Holmenkollbanearbeidernes streik forsøkte seg med streikebryteri. De var nærmest alene om sitt pro-EF standpunkt i sin tid og de er varme forsvarere av NATO. Verken Moderat Ungdom eller NUF er noen trussel mot de klasseinteressene som DKSF vil forsvare. Metodene de vil bruke er ganske forskjellige. Det er likevel underordnet i ei krise-tid der arbeidsfolk erfarer at kapitalismen har langt annet enn velsignelser å by dem. Da er det om å gjøre å demme opp mot de grupper som vil ta kampen opp for sine interesser. Høyresidas taktikk har da alltid vært å rette våpnene mot kommunistene - først.

Om DKSF kom til makta i DNS ville det ikke være et interessant avbrett i Rød Front æraen. Den tida er over da de reaksjonære har råd til å nytte DNS til all slags ablegoyer. Et DNS i hendene på DKSF vil bety et DNS i reaksjonens tjeneste. Et DNS som aktivt vil propagandere reaksjonær politikk. For første gang på aldri så mange år vil de reaksjonære da ha et senter hvorfra de kunne bygge opp et reaksjonært miljø, et miljø som kunne skape nye Danielsener og senere også folk som Blücher.

For alle revolusjonære og progressive er valget 29/11 såre enkelt. Skaff deg to klipp og stem Rød Front!

SV...

USV har gitt ut en løpeseddel med overskrifta Boykott DNS: "USV har ingen illusjon om at klassekampen i Norge blir styrket eller svekket av utfallet av valget i DNS". Spørsmål til USV: Hvorfor tror dere borgerpressen over hele landet ofrer DNS ganske stor oppmerksomhet? Hvorfor tror dere Aftenposten og NÅ backer opp Kåre Verpe? Er det fordi borgerskapet synes DNS er uinteressant? og Hvorfor støtter arbeidsfolk og fagforeninger Rød Front i DNS? Hva med DNS' betydning i streikestøttearbeidet på Universitetet? På det aller første møtet Rød Fronten holdt, blei det samla inn tusenvis av kroner til de streikende Kirunaarbeiderne. Idag bruker streikende arbeidere den røde talerstolen i DNS til å propagandere arbeidsfolks sak. Hamnerverkarbeiderne møter mannjam opp, er det fordi de synes DNS er uinteressant?

Det er borgerskapets og arbeiderklassens studenter som står mot hverandre i DNS nå. I denne kampen velger USV, som påberoper seg å være et sosialistisk parti, å stille seg utafor.

Det (DNS) må bli et sted der ulike oppfatninger og analyser kan brytes fruktbart mot hverandre, og hvor vi alle erkjenner at vi kan lære av hverandre". USV mener visst det er viktig å lære av DKSF, VI mener at DNS bl.a. skal brukes til å bekjempe reaksjonen!

og DKSF

Oppbrudd skrev i forrige nr. om DKSF og fascismen: "I praksis tek dei ikkje del i ei einaste anti-fascistisk marker-ing". Kåre Verpe har forlangt dementi av oss fordi han gikk i Samorganisasjonens tog i protest mot henrettelsene i Spania. Ja, Kåre Verpe, du gikk i tog-et selv om det ikke akkurat var prega av DKSFere.

Men når Kåre Verpe prøver å framstille seg selv og DKSF som anti-fascistisk, går det for langt. I DNS klappa hele høyresida - unntatt taktikeren Verpe - vilt for Per Danielsen som er ekskludert fra Unge Høyre for høyre-ekstremisme, og som er omtalt som "vår mann i UH" i et internt skriv fra NUF. Hva slags "kamp mot all ekstremisme" er det DKSF driver? DKSF vil ikke bekjempe det nye nazipartiet i Norge, langt mindre forby det. Kamp mot nynazistene er det i hvert fall ikke.

SISTE FRIST FOR KJØP AV KORT ER 15.november

Bygg streikestøttekomiteene!

Arbeiderklassens historiske oppgave er å styrte kapitalismen og opprette proletariats diktatur. Ut fra sin stilling i produksjonen er den den mest utbytta og undertrykte klassen, men den har og de våpna som skal til for å styrte kapitalismen. "Livet viser at arbeiderklassen bare behøver å røre seg, legge ned arbeidet en eneste dag, for at hele borgerskapet skal rustes og settes i

alarmtilstand". (Enver Hoxha) Streikekampene det siste året har vist at 250 telefonsentralmontører kan få monopolkonsert ITT til å skjelve i grunn vollene når de går til streik. I imperialismens epoke vil sjøl en liten, men godt organisert streik true store deler av monopolkapitalens profitt. Den får ringvirkninger langt inn i andre virksomheter.

KAMPKRAFTA BLIR STYRKA

Foruten at streikene er en direkte trussel mot kapitalens profitt, så viser de streikendes egne oppsummeringer hvordan kampkrafta blir styrka. Vi sakser fra en uttalelse fra Sauda-arbeiderne etter streiken i 1970: "For å få gjennom krava måtte kampen nødvendigvis rette seg mot monopolkapitalen ved NAF og bedriftsledelsen,

LO-pampene, avtaleverket og arbeidsretten. Ovnshusarbeiderne tok saken i egne hender og stolte på egne krefter. Aksjonen blei styrka ved solidariteten fra arbeiderne på resten av bedriften, folk i bygda og arbeidsfolk over hele landet. Enheten var vårt sterkeste våpen... Resultatet av streiken er bare midlertidig. Under kapitalismen må arbeiderne (forts. baksida)

Reis kamp mot statsbudsjettet

Statsbudsjettet legger hvert år nye bærer på arbeidsfolks skuldre. Lærebok i politisk økonomi, som første gang kom ut i Moskva i 1954 uttrykker det slik: "Statsbudsjettet tjener til å nyfordele endel av nasjonalinntekten i utbytterklassens interesse!" Denne omfordelinga blir særlig omfattende i krisetider: "Særlig i krigs og krisetider bruker staten meget betydelige summer til direkte understøttelse av kapitalistiske bedrifter og til å sikre dem høy profit!".

Kantineprisene øker raskere enn lån og stipend.

Norge er idag inne i den alvorligste økonomiske krise etter krigen. Arbeidsløshet, permitteringer, bedriftsnedleggelse og dyrtid preger krise. Som alltid når krise banker på er det arbeidsfolk som får bære borene mens monopolene går fri. Staten fremmer en slik fiendtlig politikk gjennom statsbudsjettet på flere måter bl. a. ved direkte subsidier til monopolene, nedbygging av helse/sosial/utdanningssektorene osv. (mer om dette i forrige nummer av Oppbrudd). Profitten skal sikres på bekostning av tiltak som ihverfall i en viss grad har kommet folket til gode.

KRISE I STUDENTØKONOMIEN

Undervisningssektoren rammes som nevnt av statens krisepolitikk. Levekåra våre har hatt en jevnt synkende kurve de siste åra. Eksempler:

- Stipendandelen har sunket fra 26% til 19% i perioden 68-76.
- Realverdien av stipenda har sunket med 7% siden 1971.
- Gjeldsbyrden øker samtidig som utsiktene til å få jobb etter endt utdanning blir stadig mindre

Prisstigninga på kantiner og hybler har tilogmed overgått prisstigninga ellers i samfunnet. Resultat:

- Levekåra for studenter forverres jevnt og trutt.
- En stadig større del av studentene må ta jobb ved siden av for å klare seg.
- Den skeive sosiale rekrutteringa til studiene forsterkes fordi arbeiderklassens ungdom ikke har rike pappaer som kan punge ut.

I ei tid hvor ungdom står i kø for å komme inn ved høyere læresteder (ofte fordi det ikke finnes jobb å få), trenger ikke staten lenger å lokke med velferds-

tilbud og stipend for å skaffe de akademikerne som kapitalen trenger.

I ei tid hvor det gjelder å redde monopolenes superprofit, blir det viktigere for staten å tvinge alle studenter til sjølfinsiering. Dette er statens målsetting.

DET ER KAMPKRAFTA VÅR SOM AVGJØR

Men der det fins undertrykking fins det også motstand. Gjennom de siste åras studentkamp (lånkasseaksjon, kampen mot Ottosenkomiteen, husleiestreik er osv) har studentmassen markert seg som en kraftig motpart til staten. At vår kampkraft er en viktig politisk faktor uttrykker f.eks. Bjartmar Gjerdes bekymring over "den stadig tilbakevendende uro" ved universitetene. Staten veit at den ikke kan presentere f.eks. en halvering av stipenda i ett slag uten at 10 000 studenter øyeblikkelig står i regjeringsbygget. Derfor og bare derfor lar den foreløpig være med slike utspill. Istedet kommer det begrensne, men regelmessige "drypp" som på sikt skal føre staten til målet: Sjølfinsiering. Bare ved stadig å markere kampkrafta vår - studenter i streik, studenter på gata, studenter i aksjoner kan vi demme opp for bølgen av forverringstiltak som staten sender over oss.

Derfor er det håpløst reaksjonært å si at kamp ikke nytter, at vi studenter ikke rår over nok maktmidler til å ta kampen opp mot staten osv. Det er det samme som å si staten tross alt har omsorg for studentene siden vi overhodet får noe i lån og stipend. Det er å underkjenne at staten vil ta hvertøre

vi får dersom vi ikke reiser kampen.

KRAVA VÅRE

Årets statsbudsjettaksjon må altså bli en markering av studentens kampevne. Vi må stå som en mann bak kravaom 40% stipendandel, 5300 i borteboerstipend, 3200 i grunnstipend, og nei til økt gjeldsbyrde.

Vi skal ikke gjøre oss håp om å "knuse statsbudsjettet", men reise kampen som på lengre sikt tvinger staten til å gå med på våre krav. Men det er bare den sosialistiske revolusjonen, hvor studentene stiller seg under arbeiderklassens ledelse, som kan gjøre slutt på undertrykkinga.

Årets statsbudsjettaksjon må også bli et propagandafelttog for våre rettferdige krav. Vi må slutte oss til den bølgen av protestaksjoner som andre grupper har reist mot statsbudsjettet. Dagheimsansatte, ansatte i helse/sosial viser vei med sine aksjoner.

Statsbudsjettaksjonen må uttrykke solidaritet med andre lag av folket, arbeidere, småbønder og andre som kjemper mot angrep som følger i krisas kjølvann.

SLUTT OPP OM DEMONSTRASJONEN 20. NOV.

YLI (Yrkesskolenes og lærerlingenes interesseorganisasjon) har tatt initiativ til en felles aksjon mot statsbudsjettet for alle skoleslag i Oslo. Overalt på skolene i byen er mobiliseringa til demonstrasjonen i gang. På Universitetet har Progressiv Front slutta opp om YLI-plattformen.

KAMP MOT STATSBUJSJETTET! DELTA I MOBILISERINGA!

BYGG STREIKESTØTTEKOMITEENE...

alltid kjempe. Eierinteressene vil alltid forsøke å undergrave det som er oppnådd... Arbeiderne kan bare få de verdier de skaper under en annen samfunnsform.

KRISE FØRER TIL SKJERPA KLASSEKAMP.

I og med den økonomiske krise går borgerskapet til angrep på de borgerligdemokratiske rettighetene. Det prøver å velte de økonomiske byrdene over på arbeiderklassen, småbøndene og andre lag i folket. Statsbudsjettet, Kleppepakker og kombinerte oppgjør, angrepa på streikeretten, forfølgelsen av klassebevisste arbeidere, oppsigelser og permitteringer er alt sammen en del av borgerkapets offensiv for å sikre profitten i krisetider.

ARBEIDERKLASSEN I SPISEN

Arbeiderklassen går i dag i spissen for folkets kamp mot monopolkapitalens framstøt. I de siste åra har det vært en enorm økning i antall streiker, den økte kampeviljen til arbeidere såvel som småbønder, studenter og andre lag av folket ryster og truer borgerskapet. Ikke minst de store klassekamp toga 1. mai har virka til skrekk og advarsel for herskerklassen.

STREIKESTØTTEKOMITEENE HAR STOR BETYDNING!

Erfariningene fra de streikekampene som har vært, viser at arbeidsfolk kan vinne betydelige seire og slå tilbake angrepa. Dette til tross for at de har mektige fiender mot seg, bl. a.

hele propagandaapparatet til borgerskapet. En nødvendig forutsetning har vært aktiv solidaritet med de streikende. Gjennom hundrevis av støttekomiteer på universitetet, skoler og i boligområder har de streikende vært sikra økonomisk under kampene og de har hatt et omfattende nett til disposisjon for spreing av informasjon og propaganda. Under telefonsentralmontørstreiken samla studentene på Universitetet i Oslo inn 150 000 kroner til de streikende, under rettsaka i Stavanger utvikla streikestøttekomiteene et godt utbygd propagandaapparat som førte til at de kunne komme ut på arbeidsplassene med ferske oppsummeringer for borgerpressen.

STUDENTENE - EN VIKTIG ALLIERT FOR ARBEIDERKLASSEN.

Det er ingen sjølsagt ting at studenter støtter arbeidsfolk i kamp. Studentenes deltakelse i klassekampen, og hvem de allierer seg med i denne kampen, er på ingen måte klart. Borgerskapet prøver å få de intellektuelle over på sin side, både ved å kjøpe dem opp og ved propaganda. Derfor er det viktig å vinne mange studenter for arbeiderklassens sak. Streikestøttearbeid styrker bånd mellom studentene og de proletære lag av folket og river dermed mange studenter bort fra borgerskapet. Vi må tømme enheten mellom studenter på den ene sida og arbeidere og småbønder på den andre sida. Vi må alliere oss med den ledende klassen idag

i kamp for de demokratiske rettighetene og i kampen for revolusjonen og proletariats diktatur.

I BRENNPUNKTET NÅ: VARIGE STREIKESTØTTEKOMITEER.

Vi står i dag foran store kamper. Krisen skjerper seg, det er tariffoppgjør og landbruksoppgjør til våren. Vi trenger komiteer som kan forberede seg på nye oppgaver gjennom grundige studier og diskusjoner. Komiteene skal være et sted hvor vi skal

studere arbeiderklassens kamper og den økonomiske situasjon. Kort sagt: Et studietilbud! - propagandere arbeiderklassens og arbeidsfolks sak på universitetet kontinuerlig - og aktivt møte den reaksjonære propagandaen fra pressa og borgerkapets allierte på Universitetet - drive systematisk rekrutteringsarbeid og trekke breie lag av studentene med i aktivt støttearbeid - bygge opp en egen økonomi med streikefonds og sist, men aller viktigst, stå klar til å komme raskt ut med

politisk og økonomisk støtte. Dette har i alle streiker vist seg å være uhyre viktig!

STYRK STREIKESTØTTEARBEIDET - DANN PERMANENTE KOMITEER.

NKS/Oslo har kontortid hver tirsdag og fredag kl. 13-16 i Korsgata 18.

Oppbrudd utgis av NKS ved de høyere læresteder i Oslo.

Ansvarlig: J. Gunnerud.